

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Conceptvs Chronographicvs De Concepta Sacra Deipara

Zoller, Joseph

Augustæ, Anno 1712

LXVII. En! lectulum Salomonis sexaginta fortes ambiunt. Cant. c. 3. v. 7.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75950)

De Conceptâ Sacrâ Deiparâ.

CONCEPTUS LXVII.

§. I. *Scriptura.*PVra DeIpara, LeCtVs
SaLoMoNs.

463.

Cant. c. 3. v. 7. *En lectulum Salomonis
sexaginta fortes ambiunt!*

Dormi, si potes, peccator, & molli impositus lectulo, pro libitu requiesce! non dormiet interim, nec ad momentum requiescet, vel mala de peccatis conscientia, vel acerbus de perpetratis dolor. Davidem recogitemus, non jam Regem, populis imperantem, sed vile peccati mancipium, utpote turpi (pro pudor!) flagitio, lectum Regium contaminantem. Expertus certe mox ille fuit continuum remordentis conscientia motum, horologij ad instar, diu, noctuque inquietum; quemadmodum enim hoc, ob dependens ex funibus plumbeum, ferreumve pondus, movetur continuo, quiescit nunquam: sic aggravata, & funibus peccatorum circumplexa Davidis conscientia diu, noctuque movebatur, pulsabat, torquebat, ipso met de se attestante: *Quoniam iniquitates meae supergressae sunt caput meum, & sicut onus grave, gravatae sunt super me. & licet per verba illa, dolore plenissima: Peccavi Domino, &c. facile culpam extinxerit, veniamque supplex obtinuerit, necdum tamen quietem capere vel in lectulo poterat, utpote, qui locò somni ibidem captandi, amaras poenitentiae lachrymas, singulis noctibus, super stratum Regium effundere solitabat, ut jugiter impleret illud, quod in Psalmis promiserat: Lavabo per singulas noctes lectum meum; lachrymis meis stratum meum rigabo: Taliter nimirum oportebat, pessimè custodi-*

tum, turpique prophanatum adultério lectum à Rege poenitente reconciliari.

Verum jam à Rege ad Reginam, à lecto peccatis sordido, ad lectulum ab omnî inquinamento mundissimum convertamur! ad illum scilicet, in quo Cœlestis requiescere Salomon, Verbum Divinum, voluit, purissimam nempe Virginem DEI Genitricem; Hæc enimverò *lectulus ille Salomonis* jure merito nuncupari potest, cujus in utero, Christi Deitas humanam sibi desponsans naturam, novem mensibus suavissimè requievit, in cujus virgineo, ac prorsus immaculato sinu, DEUS infans sæpe placidè, tanquam in centro, conquievit: Hæc inquam lectus ille Salomonis est, quem *sexaginta fortes ambiunt*, adeò sollicitè à fortissimâ Numinis præservantis providentiâ custoditus, ut nulli alteri unquam communis, nullius turpitudinis, aut delicti conscius, omnîs factoris in perpetuum manserit exclusivus. Verè lectulus suavissimus, placidissimus, quietissimus: totus prætereà floridus, plenus Lilijs semper candicantibus; quia in ipso Conceptionis principio, ab omnî sceleris labe penitus alienus. Optimè proinde, singularis doctrinæ Author, Galatinus, super illa sponsæ in Canticis verba: *Ecce tu pulcher es, Dilecte mi, & decorus! Lectulus noster floridus, &c. MARIAM* ita loquentem in medium adducit: *Quemadmodum ego absque Originali labe concepta sum, ita tu quoque amicus meus, & ideo pulcher es, & formosus: Lectulus noster, id est, Conceptio nostra, est florida, & odorifera, absque peccati corruptione.* O præstantissimum igitur Divini Salomonis lectum, MARIAM! Hunc lectum Gillebertus ita graphicè

F f 2

de-

Psal. 37.
v. 4.Psal. 6.
v. 7.

c. 1. v. ult.

L. 7. c. 8.

Serm. 16.
in cant.

depingens: Bonus, ait, lectulus, in quo nullus languor est, nisi forte Divini languor amoris, qui non versatur in infirmitate, sed in jucunditate: bonus lectulus, qui non rigatur lachrymis, qui non in tenebris sternitur, qui nihil in se habet triste, nihil tenebrosum, sed totum lux, & lætitia est, &c. Hunc ergo lectum purissimum ambiunt non sexaginta solum fortes, verum quamplurimi potentes de potentibus, Reges scilicet, & Monarchæ, ac Heroes ex Heroibus, Viri nimirum totius Christiani orbis, sapientiâ clarissimi, & stylo, & linguâ, & calamo gigantes, omnes tenentes gladios, & ad bella doctissimi, propter timorem peccati originalis, abhorrentes famam quasi violatâ, & constupratâ quondam animæ Virgineæ, nolentes, Filium DEI traxisse ab adulterâ suum sanguinem, volentes Filio mundissimo Matrem, per omnia (quantum dari potest) munditiâ parem. His proinde fortibus & nos jungamur, Lectumque Salomonis Divini devotè ambientes, junctis oris, ac calami viribus, cuncta, quæ huic immaculato lectulo, Virgineæ nimirum puritati adversantur, quasi uno gladio, fortiter arceamus, ac propulsemus!

§. 2. *Authoritas.*

464. B. LaVrentIVs IVstInIanVs ,
eXIMIVs pVræ VIrGInIs ,
ILLIbatæ DeIparæ ,
faVtor.

1. Ab originali delicto nullus excipitur, præter illam, quæ genuit mundi Salvatorem. Lib. de gradibus perfect. c. 1. post medium.
2. Nemo, ab ipso mundi initio, usque ad temporis plenitudinem (duntaxat Mediatore, ejusque Genitrice exceptis) jugum dominationis ejus evasit. In Fascic. Amor. c. 7.
3. Ab ipsâ sui conceptione, in benedictionibus est præventa dulcedinis, atque à damnationis aliena chyrographo - - - Nove-

rat opus suum ille, qui fecerat, & quale futurum erat, certissime agnoscebat: Hinc est, quod Virginem ipsam tam longo imbre spiritus irroravit. Erat planè sicut à carnis colluvie immunis, ita & ab omni peccati labe extranea. Serm. de Annunc.

4. Quæ sanctificata in utero, ac ab omni culpâ originalis fuit liberata contagio, gratiæ plenitudinem, quam mente percepit, protendebat exterius: Ipsam Spiritus custodivit à carnis colluvione immunem, à libidinis delectatione expertem, à sæculi amore alienam, atque ab universorum criminum contagione immaculatam. Serm. de Nativ. B. V.
5. Illam profecto, adhuc in matris utero docubantem, adamavit Verbum, sibi que in Genitricem elegit, utpote superabundantè jam benedictione præventam, jamque Sancti Spiritus magisterio deputatam. Ibid.

§. 3. *Ratio.*

Sapientia DIVINÆ est, eligere Melliora, & perfectiora. 465

Sapientis moderatoris, ac artificis est, ut ad assequendum finem, & scopum, semper ea media intendat, & eligat, quæ perfectiora, & aptiora esse videntur, & judicantur; Atqui Christus Dominus est ipsa Divina, & æterna Sapientia. Ergo ipse est, ut ad assequendum Divini alicujus operis, & mysterij finem (inter quæ Incarnatio, & Redemptio generis humani non infimum locum tenent) ea media eligat, quæ perfectiora, & aptiora esse judicantur: Atqui habere Matrem sine maculâ, est perfectius, & aptius medium, ad Incarnationem, & Redemptionem generis humani: Ergo omnino de Sapientia Christi est, ut ad perficiendum opus Incarnationis, & Redemptionis, eligat Matrem sine maculâ.

* *

§. 4. *Historia.*

466. Infirmas Conceptionis ad-
versario obtingens.

Decumbebat per longum tem-
pus, gravi pressus infirmitate,
ac hecicâ febrî vix non depastus,
Franciscus de Corijs, Nobilis Eques
Mediolanensis: quem fortè visitans
quidam amicus, Sacerdotali in dig-
nitate constitutus, post alios de re-
bus Spiritualibus discursus, sermonem
tandem inchoat, de opinione circa
Conceptionem Beatissimæ DEI Ge-
nitricis: quam infirmus quidem pe-
nitens immaculatam tuetur, Sacer-
dote eidem contradicente, utroque
autem suam fervidè opinionem de-
fendente. Tandem justâ commotus
indignatione infirmus, in hæc verba
prorumpit: Justissime rerum omni-
um arbiter DEUS! cum gravis hæc,
me inter, & Sacerdotem hic præsen-
tem, exorta sit de Matris tuæ Con-
ceptione controversia: dignare, ob-
secro! claro quodam signo, nostras
inter opiniones veritatem common-
strare. adeò nimirum zelus Domûs
Divinæ Franciscum hunc comede-
rat. Et ecce! precibus, pro hono-
re immaculatæ Virginis, gratiosè ex-
auditis, eodem momento, à gra-
vi infirmitate suâ Nobilis libera-
tur, adeò quidem, ut ea confestim
in adversarium Sacerdotem irruens,
tanto illum tempore vehementer
discruciarit, quousque in seipsum
dolenter reversus, ac justam DEI
vindictam humiliter agnoscens, opi-
nionem mutarit, Virginisque impo-
sterum Conceptionem non nisi il-
libatam deprædicarit. *Bernardin.*

*de Bussis Serm. 7. de
Concept.*

§. 5. *Symbolum.*

VirgInIs ConCeptIo, frangIt IraM D E I. 467.

Tormenti validam vim non nisi mollia frangunt,
Ni molle objicias, Mœnia pressa ruunt.
Vim validam frustrat maculæ Conceptio puræ
Virginis: offensû frangitur ira DEI.

In me transferunt ira tue. Psal. 87. v. 17.

§. 6. *Antiquitas.*

NaVta CæsarIs De tIMore 468.
CorreptVs.

DE Julio Cæsare memorant inter
alia Scriptores, quòd, cum
aliquando, caesis ab hoste copijs suis,
ipse met maturâ sibi fugâ consulere
cogeretur, atque eum in finem,
super fluvium quendam, per exiguâ
cymbâ solus transportaretur, vali-
do ventorum impetu excitato, ac pro-
cellis inde ad horrorem insurgentibus,
nauta, seu vector Cæsaris, ob tan-
tum tantæ Personæ imminens pericu-
lum, valde timere cœperit, ac tre-
pidare: quem tamen Cæsar imperter-
ritus hisce verbis corripuit, ac mi-
rum in modum animavit: *Nil mee tue!
Cæsarem enim vehis, & fortunam, ac feli-
citatem ipsius.* Pauca verba, sed ad de-

Ef 3

po-

ponendum omnem metum vectori illi
sufficientissima!

Quid porrò, devictis ab infer-
nali hoste protoparentibus, ac cun-
ctâ eorundem progenie, insurgenti-
bus hoc ipso originalis maculæ,
Divinæque iræ procellis, sibi metu-
eret MARIA? Dicere certè cum Julio
Cæsare possumus: nil metuendum
fuisse illi, de tali labis periculo; Cæ-
sarem namque vectura quondam erat,
& mundo in vectura, non terrenum
quendam, sed supremum Cœli terræ-

que Monarcham, in cujus illa Geni-
tricem ab æterno electa, nobis simul
omnibus fortunam maximam, ac fe-
licitatem sempiternam erat allatura.

§. 7. Anagramma.

ADæ MACVLAs, absqVe
Labe Ignorâsti.

469.

Adam, et Evam, in maculâ, purè ignorâsti,

Versio litteralis.

Ave Maria, gratiâ plena, Dominus tecum.

De Conceptâ Sacrà Deiparâ.

CONCEPTUS LXVIII.

§. I. Scriptura.

470. PVLChra, sine MACVLâ peC-
CatI ConCepta.

Cant. c. 4. v. 1. *Quàm pulchra es amica
mea, quàm pulchra es! Tota pulchra es,
amica mea, & macula non est in Te.*

Lib. 3. in
Cant. c. 4.

O Pulchritudo admirabilis! excla-
mat Rupertus Abbas! *O pul-
chritudo admirabilis, quam sic ad-
miratur, & collaudat pulcherrimus auctor pul-
chritudinis!* Jactent nimirum, quan-
tùm volunt, Scriptores Ethnici Poli-
doros suos, Narcissos, Parides, &c.
jactent Medusas, Helenas, Cassan-
dras, Lucretias, &c. Celebrent eti-
am ipsæ Sacræ paginæ Josephos suos,
Saules, Jonathas, Absalones, cele-
brent Saras, Racheles, Estheres, Ju-
dithas &c. tanquam ob præclaram for-
mæ elegantiam, præ reliquis orbi spe-
ctabiles: Celebrabimus & nos longè
excellentiorem, imò tantam purissi-
mæ Deiparentis pulchritudinem,
quam Gregorius Nicomediensis de-
scripturus, aliud admirandus dice-
re non poterat, quàm *Pulchritudo pul-
cherrima pulchritudinis, pulchrorum omni-
um summum ornamentum!* & sanè, quid

Orat. de
oblat.

juvat elegans corporis mortalis venu-
stas, si anima interim turpî aliquando
maculâ fœdata, pulcherrimam Crea-
toris sui imaginem deperdidit? Hoc
quamvis in alijs Adami filijs universim
contigerit, haud tamen in MARIA,
electâ illius Genitricis, qui *Speciosus*
formâ præ filijs hominum à Psalmistâ de-
scribitur. Hanc enim speciosam spe-
ciosi Filij Matrem Hugo de S. Victore
ita venerabundus alloquitur: *Tota pul-
chra es, ait, pulchra es intus, pulchra es foris,
intus in corde, foris in corpore, intus rubicun-
da, foris candida, rubicunda per charita-
tem, candida per castitatem, totum quod in
te est, pulchrum est, & nihil inest tibi quod
sit sordidum, in toto grata, in nullo ingra-
ta, in toto places, in nullo displices, tota
pulchra es, pulchra per naturam, pulchri-
or per gratiam, &c.* Quomodo ergò in
tantâ tum animæ, tum corporis pul-
chritudine fœda aliquando labe su-
spicienda? quomodo non simplici-
ter tantùm pulchra, sed *tota pulchra*
dici posset, si in Conceptione, tan-
quam in ipso capite, turpi maculâ
fuisset infecta? Quòd si Dionysio Are-
opagitæ fides: *Pulchrum appellatur ex
eo, quòd omni ex parte pulchrum sit, &
plus quàm pulchrum, & quòd eodem modo
sem-*

Psal. 44
v. 3.

Serm. 9.
de infir.
Monast.

Lib. de Di-
vin. no-
min. c. 4.